

0706 – 6. juli

Del ut til de hellige etter deres behov. Rom 12: 13.

Denne formaningen taler om at alle kristne skal se på andre fattige trosbrødres behov som de ser på sine egne, være like opptatt med å hjelpe brødrene som seg selv.

Og vi bør ha en så sann og hjertelig kjærlighet at dette da også skjer etter Bibelens ord om at: «Når ett lem lider, lider alle lemmene sammen med det», og etter det store kjærlighetsbudet: «Du skal elske din neste som deg selv».

Når apostelen spesielt nevner de hellige, lærer vi også her, som i Gal 6: 10, at selv om vi etter den allmenne kjærlighetsloven skal «gjøre godt mot alle mennesker», skal det likevel skje «særlig mot dem som er av troens folk».

Dette bibelstedet viser nok om de «helliges behov» at det forholdet som ble innført i den første menigheten, hvor alt de eide ble overgitt til et felleseie, nå allerede er opphørt. Uten tvil fordi det ble misbrukt av lettsindige mennesker som tidlig kom inn i menigheten. Likeså lærer vi nok også av dette at vi skal dele ut med viselighet. Ikke til å understøtte late og lettsindige mennesker, men for å avhjelpe virkelige «behov».

Men så bør vi da også desto mer villig gjøre dette: «dele ut til de hellige etter deres behov», d. v. s. i hjelpsom og broderlig kjærlighet dele ut til dem som virkelig har bruk for vår hjelp, og ikke misbruker hjelpen.

Men hvem er så «de hellige», disse «fattige blant de hellige», som apostelen omtaler dem i Rom 15: 26? Å, om vi nå endelig måtte forstå dette ordet «hellig»! Over alt i apostlenes brever ser vi at det er alle gjenfødte Guds barn som omtales med denne store betegnelsen hellig. Det er ikke bare noen kristne som skiller seg ut på en spesiell måte, som apostlene eller profetene, som kalles for «hellige». Men alle dem som ved Den Hellige Ånds nye fødsel er utskilt fra verden for Gud, som ordet først og fremst betyr.

Og disse gjenfødte sjelene er i dobbelt forstand virkelig hellige for Gud. Først og fremst er Guds fullkomne hellighet blitt tilregnet dem. Og for det andre er Åndens helliggjørelse nå begynt i dem. Begge forholdene uttrykker apostelen med å si at de er «helliget i den Herre Jesu navn og ved vår Guds Ånd». Da er vi Guds hellige. Men ikke i den forstand at vi i oss selv er syndfrie. Det ser vi klart nok bl. a. når David etter å ha omtalt sin store syndeskyld, deretter tilføyer: «Mot dette bør alle hellige be til deg i tide».

Det er bare i Kristus vi virkelig er hellige. Dette uttrykker Luther så sterkt og tankevekkende, nettopp over vår tekst, slik: «Paulus taler her om de hellige på jorden, d. v. s. de kristne, og kaller dem hellige ved troen. For det ville være en stor skam, og rent bespottelig, om en kristen ville nekte for at han er hellig. For da ville han bekjenne at også Kristi blod, Ånd og nåde, ja, Gud selv ikke var hellig, – dette som Gud brukte, alt sammen, for at han nettopp skulle være hellig».

Så er da disse «de hellige». Og deres daglige behov skal vi så alle være opptatt med å fylle, som om det gjaldt oss selv. Og slik forsøke å stanse, eller i alle fall lindre nøden. Gjør vi ikke det, men bare

beholder alt vi eier for oss selv, da kan vi sannelig ikke leve i Guds kjærlighet. Noe ganske annet er at vi i skrøpeligheit av og til kan feile, eller på annen måte være eller gjøre det vi ikke vil.

Men når vi ingen kjærlighet har, eller viser, da vitner det om en ennå større fare; at vi ikke lever av Guds kjærlighet. Om dette sier Johannes uttrykkelig: «Den som har denne verdens goder og ser sin bror i nød og lukker sitt hjerte for ham, hvordan kan Guds kjærlighet bli i ham?»

Vær gjestfrie! Denne formaningen møter vi ofte (se f. eks. Heb 13, 1Pet 4). Grunnen var ikke minst at de første kristne under forfølgelsene ofte ble drevet på flukt fra sine hjem, og kom da til fremmede trakter. Da fantes det ikke mange offentlige overnattingssteder for folk som var på reise. Slike forfulgte kristne burde nå deres trosbrødre omslutte med glede og kjærlighet, og åpne sine hjem for dem, ja, trakte etter å få gjøre det.

Men i dag, om tid og tilstand er forandret, står likevel alltid den store kjærlighets-loven fast. Den sier at vi i alle mulige situasjoner skal tjene vår neste. Og at kjærligheten ikke bare skal bevises i vakre ord, men i praktisk handling. Selv om det så koster oss både anstrengelser og oppofrelse.

Å tilby noen å få bo hos oss, i vårt hjem, kan også i dag ofte bli et kall til oss. Dette kan nok ofte by på problemer for oss. Men også på denne måten bør vi alltid tjene andre nådesøsken, hvis de har bruk for det og det ikke er fullstendig umulig for oss å gjøre det. Og med denne innstillingen skal vi møte dem, med et glad hjerte og ansikt.

Peter føyer også til at dette skal vi gjøre «uten å klage». Og dette ønsker vi jo også selv å få oppleve den dagen vi har behov for vår nestes hjelp. Hovedbudet når det gjelder vår neste, er jo nettopp dette at «det dere vil menneskene skal gjøre mot dere, det skal dere gjøre mot dem».